

EGULTĖ

SEPTEMBER

1997

RUGSĖJIS

Vol. 48 / Nr. 7

E G L U T Ė

RUGSĖJIS / SEPTEMBER / 1997 Vol. 48 / Nr. 7

TURINYS

- 1 PIRMOKĖLIAI, *Martynas Vainilaitis*
- 2 RUGSĖJO 8-JI – TAUTOS ŠVENTĖ
- 3 IŠ ISTORIJOS LOBYNO
- 6 MŪSŲ KŪRYBA
- 14 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 18 TIKIU, *Irena Šerelienė*
- 22 JEI NEBŪTŲ KALBOS – TAI NEBŪTŲ LIETUVOS
- 23 MANO LĖLYTĖ, *Rita Račkaitytė*
- 24 AR ŽINAI?
- 25 MANO KATINĖLIS, *Urtė Tumėnaitė*
- 26 BALIONAS, *Nijolė Zdanienė*
- 26 DU KAČIUKAI, *Daiva Rinkevičiutė*
- 27 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 30 JUOKŲ MAIŠELIS
- 32 GALVOSŪKIAI
- 34 Į MOKYKLĖLĘ, *Laimutis B. Švalkus*
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Viršelįs : dail. Virginijos Kalinauskaitės

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Redakcinis kolektyvas: Alicija Brazaitienė, Vida Brazaitytė, Regina Kučienė,

Edvardas Šulaitis, Irena Šerelienė.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTĖ, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

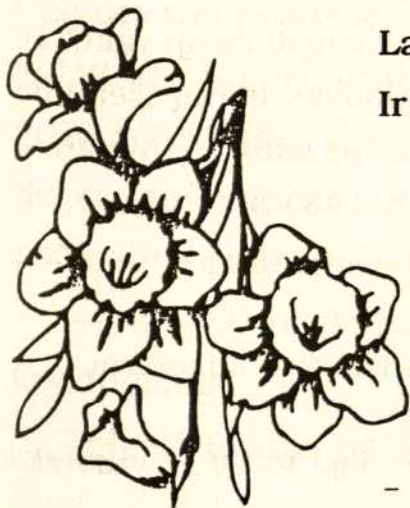
PIRMOKĖLIAI

Martynas Vainilaitis

Rugsėjis rudenėliui
Pakinkė sarta žirgą.
Važiuoja pirmokėliai,
Keliai keleliai mirga.

Keliai keleliai dulka.
Nukritęs lapas čėža.
Vaikučių visą pulką
Ruduo mokyklon veža.

Pro pievą, lauką platų
Vežimas lingu – lingu...
Laimingų mokslo metų!
Ir penketų laimingų!

RUGSĖJO 8-JI – TAUTOS ŠVENTĖ

Vytautas Didysis buvo labai galingas ir autoritetingas valdovas. 1428 m. laiške iš Gardino Kryžiuočių ordino magistrui Vytautas rašė, kad sumanęs užsidėti karaliaus karūną, nes noris nutraukti ryšius su Lenkija. Taigi karūnavimas buvo paties Vytauto sumanymas.

Vytautas, jausdamasis esąs jau senas, arti mirties ir neturėdamas sūnaus, kuriam galėtų palikti Lietuvą, ryžosi tapti Lietuvos karaliumi be lenkų ponų sutikimo. Susitaręs su Vokietijos imperatoriumi, jis paskyrė vainikavimuisi 1430 m. rugsėjo 8-ąją.

Tai dienos artėjant, suvažiavo į Vilnių daug kilmingų svečių. Viskas buvo paruošta vainikavimosi apeigoms. Imperatorius Zigmantas išsiuntė pažadėtus karaliaus vainikus Vytautui ir jo žmonai (antroji Vytauto žmona buvo Julijona). Tačiau paskirtą dieną jie nebuvo pristatyti. Lenkai, negalėdami kitaip suardyti Vytauto planų, savo pasienyje užpuolė vokiečių pasiuntinius, jų vežamus vainikus pagrobė.

Vainikavimosi apeigas reikėjo atidėti, kol bus atsiųsti nauji vainikai. Senas, jau aštuoniasdešimtmetis, Lietuvos valdovas lenkų ižeidimo negalėjo užmiršti. Susikrimtęs ir sirguliudamas, pakeliui iš Vilniaus į Trakus nukrito nuo žirgo ir smarkiai susitrenkė. 1430 m. spalio 27 d. Vytautas mirė Trakuose. Gražiai ir iškilmingai pašarvotą Vytauto kūną palaidojo pastatytoje Vilniaus katedroje.

Vytauto mirtis užbaigė garbingiausią lietuvių istorijos laikotarpį.

Iš Brazausko „Lietuvos istorija VI-VII kl. vadovėlio

IŠ ISTORIJS LOBYNO

JI BUVO VYTAUTO ŽMONA

Vos tik už durų kas žvangtelėdavo, jai atrodė, jog grįžo kunigaikštis, nusivelka šarvus ir tuojuo įeis į menę. Bet garsai buvo apgaulingi. Net kai būrys raitelių pakrikai įjojo į pilies kiemą, Vytauto nesimatė. Kunigaikščio žmona užlipo į bokštą ir ėmė žvalgytis, gal pamatys parjojantį. Nejaugi kunigaikštis žuvo?! Kai sugrįžo į menę, įėjo lauko etmonas ir pasakė:

— Kunigaikštienė, kunigaikštį Vytautą ir jo tėvą Kęstutį suėmė jo pusbrolis kunigaikštis Jogaila...

Vytautienė dar nežinojo, kad, Vytautui ir Kęstučiui išėjus malšinti rusų kunigaikščių, sostinę Vilnių užėmė Krėvos kunigaikštis Jogaila. Tai įvyko 1382 metais.

Greitai kunigaikštienė Ona nuvažiavo į sostinę, bet Jogaila jos nepriėmė, nes ruošėsi Kęstučio laidotuvėms, kuris Krėvos kalėjime buvo nužudytas. Tik po laidotuvių valstybės kancleris Vytautienei pranešė, jog jos vyras iš Vilniaus pervežtas į Krėvos kalėjimą. Susirūpinusi, kad Vytautui neatsitiktų kaip jo tėvui, grįžo į Trakus, pasiėmė maisto ir, tarnaitės lydima, nuvažiavo į Krėvą. Jai leido pasimatyti su Vytautu.

Tada ji pasiūlė:

— Apsisiausk tarnaitės apsiaustu ir bėk tiesiai pas kryžiuočius.

Taip Vytautas pabėgo, o jo vietoje liko ištikimoji tarnaitė. Kai

sargybiniai suprato kas atsitiko, Vytautas jau buvo toli. Kunigaikštienę iš kalėjimo išvarė, o tarnaitę nužudė. Vytautienė nedelsdama nuvažiavo pas Mozūrų kunigaikštį, Vytauto giminaitį Jonušą. Čia neradusi vyro, nuvyko į Marienburgą. Kryžiuočiai jai, kaip ir Vytautui,

parodė didelį palankumą. Padovanojo knygų ir neseniai išrastą klavikordą. Netrukus Vytautas, kryžiuočių padedamas, atsiėmė iš Jogailos Vilnių ir Trakus. Pergalei pažymėti Vytautienė Trakų pilyje surengė svečiams muzikos koncertą.

Vytautienė visada buvo aktyvi vyro patarėja. Ji visomis išgalėmis stengėsi padėti vargšams, stiprino kunigaikščio kovą už Lietuvą. Trakų karaimai prašė jos užtarimo, kad būtų leista jiems iš Krymo parsikviesti gimines gyventi kartu su jais. Padėkos vardan dovanojo jai pačių austą spalvingą kilimą. Dėkodami už paramą, Vilniaus amatininkai įteikė puošnias kurpaites, kailines, perlais siuvinėtas pirštines. Kunigaikštienė pasirūpino, kad jos dukra Sofija studijuotų Varšuvos universitete, o vėliau ją išleido už Maskvos kunigaikščio Vosyliaus I. „Mano dukra valdo Kremlių, o aš – Gedimino miestą, Vilnių“, – sakydavo ji.

Vytautienė patarė Vytautui sudaryti su kryžiuočių ordino

didžiuoju magistru Konradu fon Jungingenu nepuolimo sutartį. Tai įvyko 1398 m. Nemuno upės salyno saloje. Šios šventės svečiams vaišinti, kunigaikštienei organizuojant, buvo papjauta 200 jaučių, 100 taurų ir briedžių, 500 avių, atidaryta 100 statinių midaus. Netrūko įvairios žvėrienos, žuvies ir kitų valgių bei gėrimų. Fon Jungingenas su gausia palyda viešėjo net keletą dienų. Svečiai tada pasakė:

— Vytautas ir jo žmona Ona nusipelnė karalių vainiko. Mes tuo pasirūpinsime.

Vytautienė neabejojo, kad jos vyras kunigaikštis Vytautas bus vainikuotas karaliaus karūna. Ji drąsiai važinėjo į suvažiavimus, konferencijas Europoje atstovaudama Vytautą. Vilniuje ir Trakuose jos rūpesčiu buvo atidarytos pradžios mokyklos. Pilyje ruošdavo visuomenei literatūros ir muzikos vakarus. Kartą, jiems poilsiaujant Gardino pilyje, rūmuose kilo gaisras. Liepsnojo daug kambarių. Šaukdama: „Vytautai, gelbėkis, degame!“ kunigaikštienė bėgo per kambarius. Rado ją apsvaigusį nuo dūmų. Tempte ištempė į kiemą.

— Kai aš mirsiu, tu neteksi savo laimės, – pasakė kunigaikštienė Vytautui jam atsigavus.

Tačiau nei kunigaikštis Vytautas, nei jo žmona kunigaikštienė Ona Vytautienė nesulaukė karalių karūnų. Tačiau istorikai kalba ir rašo apie ją, kaip apie įžymiausią moterį Lietuvos istorijoje.

Bronius Jauniškis „Protėvių takais“

Padavimai ir pasakojimai

MŪSŲ KŪRYBA

KAIP AŠ ĮSIVAIZDUOJU LIETUVĄ

Kai tik peržengi Lietuvos sieną, atsiveria naujas pasaulis: gražūs kalneliai, švarūs ežerai, gražūs namai. O prie tų namų puikūs darželiai su gražiomis ramunėmis, rūtomis, lelijomis ir kt. Viskas taip skirtinga. Važiuojant toliau, pakvimpa miškas. Vienoje pusėje randasi plotai aviečių, žemuogių, toliau mėlynuoja mėlynės. O dar toliau užtinku daugybę grybų. Baravykų galvutės tik ruduoja, o aš renku ir dedu juos į krepšeliį, nepagalvodama, ar tai nuodingas, ar ne?

Važiuoju su tuo pilnu krepšeliu į miestą. Staiga matau gražų upelį ir galvoju: iš kur šis upelis atsirado? Tai Nemunėlis! Kaip tykiaiai teka, lyg pasaką seka... Įbrendu į upelį. Oi, koks šaltas vanduo! Net atgaivina mano sielą! Jau greitai tems, o aš dar daug vietų noriu aplankyti.

Važiuoju toliau. Ant kalnelio matau Nemuno ir Neries santaką. Pervažiavus tiltą, pasiekiam Kauną. Tai buvo laikinoji Lietuvos sostinė. O dar toliau matau Kauno pilies griuvėsius. Jie dar stovi ir pasakoja apie mūsų senolių praeitį. Aplankau Muziejaus sodelį ir klausausi varpo skambesio: O skambink per

amžius vaikams Lietuvos... Kaip garsiai ir gražiai tas varpas skamba... Toliau važiuojant, privažiuojame Vilnių. Jau iš tolo gali matyti koks puikus ir didingas miestas. Matau ten Aušros Vartus, daug bažnyčių: Šv. Rapolo, Šv. Petro ir Povilo, Šv. Jono, Šv. Kazimiero ir kitas bažnyčias. Ypatingai graži Šv. Onos bažnyčia. Matau Gedimino pilį, Trijų Kryžių kalną. Močiutė pasakojo, kad ji su draugėmis ant Trijų Kryžių buvo pasirašiusios, bet dabar, kad ir norėčiau matyti jų įrašytus vardus jau nerasčiau. Komunistai sudaužė ir nugriovė senuosius kryžius. Dar vaizduotėje regiu kur mano seneliai ir jų tėvai gyveno. Norėčiau važiuoti ir aplankyti, bet neatsimenu kur. Žinau, kad ten yra gražus ežeras, žali beržynai ir kvepentys pušiniai. Ten visada daug gegučių kukuoja. Gal jau laikas važiuoti toliau. Mano vaizduotės mašina labai greitai... Jau esu prie Trakų, matau Galvės ežerą ir jo saloje stovinčią garbingą Trakų pilį, kur gyveno garsiausias Lietuvos valdovas Vytautas Didysis.

Pelėsiais ir kerpėmis apaugus aukštai,

Trakų štai garbinga pilis!

Jos aukštus valdovus užmigdė kapai,

O ji tebestovi dar vis.

O dabar mano vaizduotė užmigo... Labos nakties!

Teresė Paškonytė, 7 sk.

Šv. Kazimiero (Clevelande) lit. mokykla

JAV LB Švietimo taryba
kelerius metus skelbia
rašinių konkursus pradžios
mokyklų mokiniams.
1996/1997 mokslo metų
konkursui 3-4 skyrių
mokiniai turėjo parašyti
pasaką šiam piešiniui.

Mokiniai turėjo parašyti:
kas įvyko, kur įvyko, kada
įvyko, kas dalyvavo ir kaip
viskas vyko. Štai laimėtojų
kūryba.

JUOKDARYS, MERGAITĖ IR MAGIŠKA PASTELE

Vieną dieną maža mergaitė ėjo į cirką. Jos vardas buvo Lina. Ji smagiai praleido laiką. Lina susitiko su juokdariu. Jo vardas buvo Stasys. Jis turėjo magišką pastelę, kurią atidavė Linai. Sakė, kad ką tik ji norės, tai pastelė duos. Lina pasakė: „Ačiū ačiū!“

Kai Lina panoro, kad viskas būtų juokinga, tai ir įvyko. Taip buvo juokinga, kad net Stasio kelnės nukrito! Tai buvo dar juokingiau! Linai reikėjo eiti namo, ir ji pasakė Stasiui sudiev. Kai grįžo namo, pastebėjo, kad jos lietuviškos pamokos nebuvo užbaigtos. Lina padėjo savo ranką ant pastelės, ir jos pamokos pačios pasiruošė.

Kitą dieną Lina, atėjus į mokyklą, sužinojo, kad bus egzaminas. Ji buvo labai susijaudinusi, nes nieko nežinojo. Lina parašė egzaminą. Kai mokytoja sugrąžino, Lina gavo dvejetą. Jos mama buvo labai supykusi. Mama pasakė, kad reikėjo atiduoti tą pastelę Stasiui, nes reikia paruošti pamokas be magikos.

*Inga Newsom,
Šv. Kazimiero lit. mokyklos
Los Andželas mokinė,
laimėjusi I-ją vietą*

CIRKAS

Vieną šeštadienį aš su tėte, mama, broliuku ir sesute važiavau į cirką. Mes matėme daug įvairių gyvulių. Mės matėme mešką važiuojant dviračiu ir beždžionę supančią ant virvės. Man labiausiai patiko juokdariai. Jie buvo labai labai juokingi. Vienam juokdariui nukrito nosis. Kitas bandė skristi nuo aukšto pastato, bet jis nukrito. Vienas iš juokingiausių juokdarių bandė spirti sviedinį, bet jis nepataikė ir batą nuspyrė į publiką.

Vienas juokdarys, vardu Burokas, pakvietė mano sesutę Dianą pašokti. Kai jie šoko, Buroko kelnės nukrito. Mano sesutė ir Burokas taip smarkiai juokėsi, kad abu pradėjo ašaroti. Mūsų šeimai buvo labai smagi išvyka, ir aš labai laikiu kitų metų, kai vėl galėsime važiuoti į cirką.

*Pauliukas Jankus
„Žiburio“ lit. mokyklos
Detroite mokinys,
laimėjęs II-ją vietą*

MERGAITĖ IR JUOKDARYS

— Mama, mama! – šaukė Jonytė anksti iš ryto. — Cirkas atvažiavo! Ar mes galėsime ten nuvažiuoti?

— Taip, – atsakė mama, — gal galėsime.

Jonytė greitai apsivilko drabužiais ir pavalgė pusryčius, kol mama plovė indus. Jonytė pasižiūrėjo į laikraštį ir pradėjo skaityti apie cirką:

— Šiandien atidarome cirką. Ateikite ir pasižiūrėkite į stipriausią vyrą pasaulyje ir nepamirškite pasižiūrėti į mūsų stiprius liūtus. Juokingas juokdarys parinks vieną vaiką dalyvauti cirke.

— Žiūrėk čia, mama! – šaukė Jonytė. — Sako, kad ten bus vienas vaikas, kuris bus juokingo juokdario išrinktas.

Mama įlipo į mašiną su Jonyte ir nuvažiavo į cirką. Ten buvo daug žmonių. Jonytė laikė mamos ranką, kad nepasimestų tarp žmonių. Jonytė pamatė stalą, kur reikėjo pasirašyti vardą juokingo juokdario traukimui.

— Einame ten, – pasakė mama. — Tu galėsi savo vardą parašyti.

Jonytė parašė vardą ir įmetė į didelį puodą. Tuoju prasidejo cirkas. Jonytė plojo ir plojo. Jai geriausiai patiko akrobatai ir dideli drambliai. Buvo taip smagu, kad Jonytė pamiršo apie traukimą. Tada išėjo juokingas juokdarys su dideliu puodu. Jis ranką įkišo į didelį puodą ir ištraukė vieną vardą.

— Ištrauktas vardas yra, – šaukė juokdarys, — Jonytė!

Nustebus Jonytė atsistojo ir žengė pirmyn pas juokdarį. Visi plojo ir plojo. Juokdarys su Jonyte dviračiais važiavo aplink ratu. Kai Jonytė pamatė mamą, ji šypsojosi. Jonytė vėliau atsistojo prie juokdario. Visi darė daug nuotraukų. Jos mama nufotografavo ją irgi. Buvo laikas jau grįžti namo.

Kitą dieną mama parodė nuotrauką Jonytei. Kai Jonytė pamatė nuotrauką, ji pradėjo smarkiai juoktis.

— Kodėl juokies? – paklausė mama.

Mama pasižiūrėjo į nuotrauką ir pradėjo juoktis irgi. Nuotraukoje juokdario kelnės buvo nukritusios.

— Juokdarys taip smarkiai juokėsi, kad kelnės nukrito, – juokėsi Jonytė, — Mama?

— Ką, Jonyte? – paklausė mama.

— Ar mes galėsime vėl cirką pamatyti? Man buvo labai smagu! – sakė Jonytė.

— Taip, galėsime, – atsakė mama.

Kristina Quinn

Maironio lit. mokyklos Lemonte, IL mokinė

laimėjusi II-ją vietą

NORA

Vieną kartą gyveno mergytė vardu Nora. Jos svajonė buvo nueiti į cirką gimimo dieną. Cirkas atvažiavo į miestelį. Nora ir jos tėveliai nuėjo į cirką. Ji labai norėjo pamatyti juokdary.

Tėveliams nematant, Nora nuėjo ieškoti juokdario. Jį pamatė lauke. Nora norėjo pakalbėti su juo, bet nedrįso. Priėjusi arčiau pamatė virvutę, kuri vilkosi paskui juokdary. Nora patraukė virvutę. Ji labai išsigando, nes nukrito jo kelnės. Juokdarys atsisuko ir padovanojo Norai didžiulę šypseną.

Matas Bagušinskas,

Vinco Krėvės lit. mokyklos Filadelfijoje mokinyš,

laimėjęs III-ją vietą

MERGAITĖ IR JUOKDARYS

Kitą kartą buvo vienišas juokdarys. Daugumai žmonių nepatiko jo juokai. Jis vis klaidas darydavo. Kai bandydavo ištraukti zuikutį iš kepurės, išeidavo akmuo! Net liūtai jo juokų nekenė.

Vieną dieną juokdarys susitiko su mergaite, kuri turėjo blizgančias širdeles ant suknelės. Juokdarys jai padovanojo didelį flomasterį ir bilieta į cirką. Mergaitei labai patiko cirkas, nes ji mėgo gyvulius. Jai patiko tigras, beždžionės, drambliai. Labiausiai jai patiko juokdariai.

Mergaitė sužinojo juokdario vardą – Bozo. Ji labai juokėsi iš jo juokų. Ji buvo vienintelis žmogus, kuris atkreipė dėmesį į Bozo. Mergaitė aplankydavo Bozo po pamokų. Bozo jai nupirkdavo ledų, dešrelių, načos. Jiedu susidraugavo.

Vieną rytą mergaitė paprašė pasimatyti su Bozo. Mergaitė buvo liūdna, ir Bozo buvo liūdnas. Mergaitė pranešė, kad ji turės kraustytis ir nebegalės su juo draugauti. Bozo irgi norėjo pranešti, kad cirkas važiuoja toliau. Kai Bozo pasakė žodį „persikraustyti“ – jam nusmuko kelnės. Abudu draugai taip smarkiai pradėjo juoktis, kad pradėjo iš to linksmumo verkti. Taip du draugai išskyrė.

*Robertas Hercmonas,
Čikagos lit. mokyklos mokinys,
laimėjęs III-ją vietą*

Sigitas Geda

Peliukų mokykloj,
Už juodų stalelių,
Sėdi daug vaikelių
Su margom knygelėm.

Su margom knygelėm,
Pilnom paveikslėlių:
Du peliukai bėga,
Penkios katės vejas!

Kas per mokykla,
Kas per mokykla!

Į pelių mokyklą
Vaikšto tie vaikai,
Kur tikroji mokykloj
Mokosi blogai.

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

Kas tai yra pasaka?

Jūs turbūt jau žinote, kad yra liaudies pasakos ir literatūrinės. O ar žinote, kas tai yra pasaka? Turbūt ne. Tada aš jums šiek tiek paaiškinsiu.

Pradėkime nuo liaudies pasakų. Jas žmonės seka nuo neatmenamų laikų. Jose išreiškia savo svajones ir troškimus. Todėl visose pasakose gerieji veikėjai grumiasi su piktomis jėgomis, patiria daug neteisybės ir nuoskaudų. Bet dažniausiai jie laimi – gėris nugalė blogį.

Pasakų yra įvairių rūšių. Fantastinėse pasakose žmogus paverčiamas gyvuliu, miręs atgaivinamas ir pan. Tos kur gyvuliai gyvena, dirba, tariasi, pykstasi ir kovoja – vadinamos gyvulinėmis. Yra ir tokių pasakų, kur valstiečiai susiduria su išnaudotojais, juos įveikia savo išmintimi arba fizine jėga. Tai buitinė pasaka.

Daugiau pakalbėkime apie stebuklines pasakas, nes jos yra pačios gražiausios ir įspūdingiausios. Čia gausu stebuklingų įvykių, magiškų veiksmų, nepaprastų padėjėjų, stebuklingų daiktų, atgamtinių veikėjų. Visų stebuklinių pasakų sandara gali būti panaši. Jos dažniausiai prasideda kokio nors herojaus nelaime. Norėdamas išsisukti herojus leidžiasi į kelionę, patiria įvairių sunkumų, bet dažniausiai šiuos įveikia ir laimi.

Daugelis pasakų labai panašiai pradedamos, pavyzdžiui:

„Seniai, labai seniai vienoj šaly gyveno senelis ir senelė, jie

nieko daugiau neturėjo kaip..." Tokia pradžia klausytoją nukelia į fantastikos pasaulį. Pasakos dažnai panašiai ir baigiamos, pavyzdžiui: „Ir aš ten buvau, ir aš daug mačiau, ir aš ten valgiau ir gėriau, per barzdą varvėjo, burnoj neturėjau". Pabaiga klausytoją vėl gražina į tikrovę. Taigi daugeliui liaudies pasakų būdingos tradicinės pradžios ir pabaigos.

Literatūrinė pasaka pradėta kurti maždaug prieš 300 metų, kai prancūzų rašytojas Šarlis Pero (1628-1703) savaip perpasakojo ir paskelbė liaudies pasakas „Raudonkepuraite", „Batuotą katiną", „Pelenę", „Miegančią gražuolę". Nuo tada rašytojai sukūrė daugybę įvairiausių įdomių pasakų. Vienos jų parašytos naudojant liaudies pasakas ar sakmes. Kitos esti visiškai savitos, niekur negirdėtos.

Visose literatūrinėse pasakose tikrovė pinasi su fantastika. Čia gausu tradicinių arba išgalvotų veikėjų, stebuklingų nuotykių, įvairių pasivertimų (Pinokis, Nilsas). Literatūrinėje pasakoje veikia žaislai, buities reikmenys (adiklis ir gatvės žibintas), augalai (Gilė, Čipolinas), įvairūs tikri ir išgalvoti gyvūnai. Realūs veikėjai apdovanojami ypatingomis savybėmis (Karlsonas, Merė Popins). Jie dažnai patenka į nepaprastą šalį (Alisa) ir kt.

Tai visa tiesa apie pasakas. Skaitykite jas.

Vaidas Budrieckas

Rašant EGLUTĖS redakcijos adresu, galima užsisakyti įvairių pasakų knygelių, kaip: Alisa stebuklų šalyje, Batuotas katinas, Pelenė, Miegančioji gražuolė, Velnias ir lietuvis, Dvylika brolių, juodvarniais lankstančių, Du ožiukai ant liepto ir daug kitų.

Mielai prisiūsime katalogą.

Milda

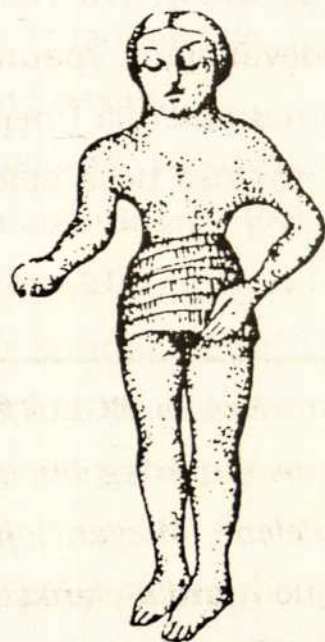
Milda – gana populiarus lietuviškas vardas. Turbūt turite tetą Mildą, kaimynę ar draugę, bet ar žinote, kokia reikšmė slepiasi už šio vardo?

Mildos vardu lietuvių mitologijoje buvo vadinama meilės ir laisvės deivė, tarp moteriškų dievybių užėmusi gana svarbią vietą. Ji yra tolygi graikų deivei Afroditei ar romėnų Venerai. Spėjama, kad Mildos šventyklos būta Vilniuje, Gedimino sode, kur stovi dabartinis Kryžių kalnas, kelios šios deivės šventyklos buvusios ir Kaune.

Kai kurių istorikų aiškinimu, deivei Mildai buvo priskiriamas balandžio mėnuo, o XVI a. rašytiniuose šaltiniuose balandis tiesiog vadinamas Mildos mėnesiu.

Mildos garbintojai buvo vadinami mildauninkais. Žmonės tikėjo, kad Milda apskriejanti visą pasaulį oro vežimu, kuri traukia grupę baltų kaip sniegas balandžių. Kituose mituose sakoma, kad Mildos vežimą traukia tik du balti balandžiai ir kad deivė turinti sūnų – sparnuotą nykštuką, užkrečiantį žmonių širdis meilės nuodais.

1840 m. Gedimino kalno požemiuose buvo rasta 3 colių (maždaug 8 cm) aukščio žalvarinė statulėlė, kuri, kaip manoma, vaizduoja deivę Mildą.

Paruošta pagal Pr. Dundulienės kn. „Senovės lietuvių mitologija ir religija“

LIETUVIŲ TAUTINIAI NAMAI REMIA „EGLUTĘ“

Lietuvių Tautiniai namai buvo įsteigti 1967 m. Čikagoje, nes tuo metu buvo trūkumas patalpų, kuriomis galėtų naudotis lietuviškos organizacijos. Per pirmąjį dešimtmetį šiuose namuose vyko daug renginių. Keičiantis aplinkai ir atsiradus kitoms patalpoms, veikla pradėjo mažėti ir pagaliau 1993 m. buvo nutarta juos uždaryti.

Turtas reguliariai yra dalinamas lietuviškoms organizacijoms, ir šiais metais „Eglutė“ gavo 1,000 dol. paramą, kuri yra labai svarbi „Eglutės“ leidyboje.

Redakcijos, administracijos ir jaunųjų skaitytojų vardu nuoširdžiai dėkojame!

MOKYKLĖLĖ

— Kur važiuoji?

— Į Alytų!

— Ką ten pirksi?

— Šimtą plytų!

— Ką statysi?

— Mokylėlę!

Mokyklėlėn

Vesiu lėlę.

TIKIU

Irena Šerelienė

DVI KARALIAUS VYTAUTO DIDŽIOJO MADONOS

Šią vasarą Sigutė vėl su tėveliais lankėsi Lietuvoje. Viešnagėje išbuvo visą mėnesį, tad buvo daugiau laiko ir su giminėmis pabendrauti, ir Lietuvos gamta pasidžiaugti, ir daugiau įdomių istorinių vietų aplankyti.

Rugpiūčio 12 d. jie, su turistų grupe, išvažiavo iš Vilniaus autobusu į Trakus, kurie buvo apie 28 km. į vakarus nuo Vilniaus.

Beriedant autobusui keliais ir keleliais, po nekurio laiko, pro medžių properšas sutviksėdavo jau mėlynos Trakų ežeryno akys, bet nei keleiviai, nei gidė Rugilė negalėjo pasakyti, ar tai buvo Totoriškių, Bernardinų, Skaisčio, Kunigiškių, ar kitų ežerų vandenys.

— Didžiausias ir gražiausias iš visų ežerų yra Galvės ežeras su 20 didelių ir mažesnių salelių, – prabilo Rugilė. — Ten mes ir vykstame. Pasivaikščiosim restauruotoj pily, aplankysim muziejų, pasisvečiuosime.

Autobusas sustojo netoli didžiojo medinio tilto į pilį, karaimų gyvenvietėje. Ten buvo pastatyta graži svetainė ir visi nuėjo priešpietinių užkandžių.

Rugilė pradėjo aiškinti:

— Štai, esame jau Trakuose, priešais garsiąją Trakų pilį. O jos istorija ilga, prasidėjusi XIII-ame amžiuje. Tai senoji Lietuvos

sostinė ir karaliaus Vytauto Didžiojo gimtinė. Karalius Gediminas perkėlė sostinę iš Kernavės į Trakus apie 1320 m. Vėliau Gediminas perkėlė Lietuvos sostinę į Vilnių, o Trakus pavedė savo sūnui Kęstučiui su žmona Birute. Karalius Kęstutis pastatė pirmąją mūrinę pilį Trakuose, o apie 1377-uosius metus – salos pilį. Įdomu yra ir tai, kad tais laikais Galvės ir Bernardinų ežero vandens paviršius buvo apie 1.8 metro aukštesnis nei dabar.

— Mamytė, – sušnibždėjo Sigutė, – Trakai yra tokie pat paslaptingi, kaip ir Vilnius,... kaip visa Lietuva.

— Taip, Sigute, taip. O dabar klausykis ir įsidėmėk visa, ką girdi ir matai.

Tuo metu patarnautojai atnešė priešpiečius. Rugilė, sėdėjusi prie jų stalo, nutilo.

— Rugile, o kas ten per pastatas, lyg keturkampis medinis namas su mažu bokšteliu? – paklausė Sigutė Rugilės.

— O, šitas? Tai kėnesa – karaimų maldos namai. Pirmoji kėnesa buvo pastatyta karaliaus Vytauto D. laikais, o antroji – 1812 m.

— O kas tie karaimai? – įsidrąsinus vėl paklausė Sigutė.

— Sigute, karaimai yra tolimųjų Rytų tautelė, kalbanti turkų k. grupine kalba. Juos į Lietuvą pakvietė karalius Vytautas D. ir apgyvendino Trakuose. Karaimai saugojo pilį ir buvo karaliaus Vytauto Didžiojo asmeninės sargybos nariai. Karalius Vytautas buvo geras, išmintingas ir visus gerbiantis valdovas. Įsivaizduok, Sigute, kad dar ir šiandien karaimai laiko karalių Vytautą savo globėju ir mini jį savo maldose.

— O, kaip įdomu! – atsakė Sigutė.

Po priešpiečių turistų grupė nuėjo pilies apžiūrėti ir Rugilė kalbėjo, kalbėjo... lyg būtų čia nuo praamžių gyvenusi. Ir Sigutė

lyg matė karaliaus Vytauto mamytę Birutę menėje, besiilsinčią sabalų kailiais klotam minkštasuoly, o šalia jos, įdomiai išdrožinėtoje kėdėje – karalienę Ona Vytautienę. Sigutė gėrėjosi jos suknele, papuošta išiuvinėtais perlais ir lyg palietė auksinę diržo sagtį...

Pavakariais, po neišdildomų dienos išpūdžių, visi pasiplaukiojo laiveliais liūliuojančiuose Galvės ir Bernardinų ežerų vandenyse.

Sekančią dieną keleiviai apžiūrėjo Trakus. Senuosiuose Trakuose karalius Vytautas Didysis 1409 m. pastatydino katalikų bažnyčią ir benediktinų vienuolyną. Užėjus į dabartinę Trakų katalikų bažnyčią, Rugilė nuvedė turistus prie labai gražaus Dievo Motinos su Sūnum paveikslo. Sigutė net aiktelėjo: „Kokia Ji panaši į Aušros Vartų Dievo Motiną!"

— Tai viena iš karaliaus Vytauto Didžiojo Madonų, – pradėjo vėl pasakoti Rugilė. Sakoma, kad paveikslą Trakams padovanojęs pats karalius Vytautas Didysis. O tai buvusi Bizantijos imperatoriaus Manuelio II Paleologo dovana Vytauto krikštui. (Karalius Vytautas yra krikštytas Aleksandro vardu.) XII-ojo amžiaus bizantinės tapybos paveikslas pradėjo garsėti stebuklais. Šventąją Madoną lankydavo minios maldininkų ne tik iš Lietuvos, bet ir iš Lenkijos, Gudijos. Per Marijos Dangun Ėmimo šventę (rugpiūčio 15 d.), prie paveikslo vykdavo iškilmingos procesijos. Sakoma, kad 1603 m. Trakų Dievo Motina išgelbėjusi žmones nuo bado ir maro. Per įvairius karus ir gaisrus paveikslas buvęs paslėptas ir išsaugotas. 1718 m. Vilniaus vyskupas vainikavo paveikslą Vatikano vainikais.

— O kur antroji karaliaus Vytauto Didžiojo Madona? – paklausė Sigutė Rugilės.

— Antroji? Ji nukeliavo su karaliaus Vytauto Didžiojo palaikais į Vilnių, į arkikatedrą.

— Bet aš Jos ten nemačiau? – klausiamai pažiūrėjo į Rugilę.

Sigutė.

— Sigute, karalius Vytautas Didysis mirė Trakuose, o buvo palaidotas Vilniaus arkikatedroje. Ir dabar, po virš 500-ių šimtų metų, ten tebėra labai senas karaliaus Vytauto Didžiojo portretas dešinėj arkikatedros pusėje. Po portretu yra įmūryta atkartota karaliaus Vytauto Didžiojo garbei karalienės Bonos paminklinė lenta. Žemiau lentos yra pakabintas antrosios karaliaus Vytauto Didžiojo mylimos Madonos paveikslas. Paveikslas mažytis, irgi labai senas, bizantinio stiliaus, įrėmintas idomiuose, koplyčią primenančiuose, rėmeliuose. Ir šioji Madona laiko Kūdikėlį Jėzų ant rankos. Kai grįšit į Vilnių, nueikit arkikatedron ir surasite Ją.

— Ačiū, miela Rugile. Tikrai dar kart nueisim arkikatedron. Mintyse Sigutė širdingai kreipėsi į Dievo Motiną: „O šventosios karaliaus Vytauto Didžiojo Madonos, globokite mūsų sostines, melskite už mus visus ir saugokit, prašau, nuo bado ir maro.“

* * * * *

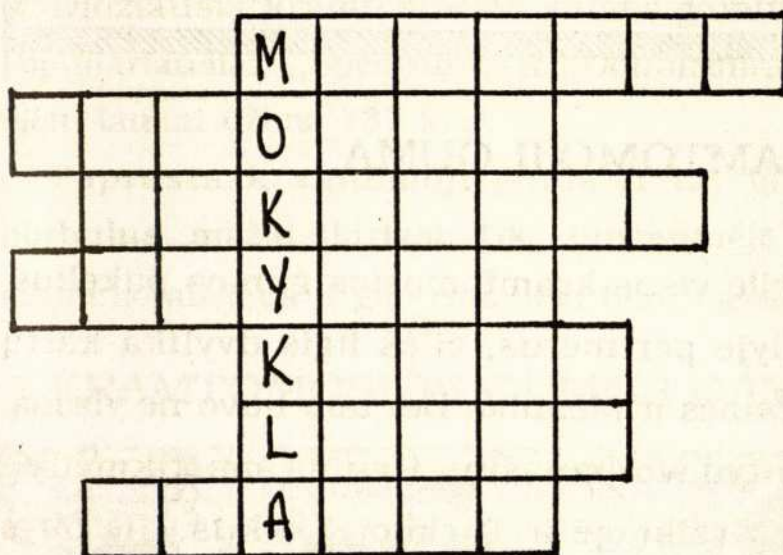
<i>badas</i>	–	<i>neturėjimas ko valgyti;</i>
<i>ežerynas</i>	–	<i>ežerų grupė;</i>
<i>karaimai</i>	–	<i>tolimųjų Rytų tautelė;</i>
<i>Madona</i>	–	<i>Dievo Motinos pavadinimas, Jos skulptūrinis ar tapybinis atvaizdas;</i>
<i>maras</i>	–	<i>labai užkrečiama epideminė liga;</i>
<i>properša</i>	–	<i>prasiskyrusi tarp debesų vieta, retesnė vieta miške, neužšalusi lede vieta;</i>
<i>restauruoti</i>	–	<i>atlikti restauraciją, atnaujinti;</i>
<i>sabalas</i>	–	<i>kiaunių šeimos plėšrus žvėrelis;</i>
<i>sutviksėti</i>	–	<i>trumpai tviksėti, tvykstelėti;</i>
<i>viešnagė</i>	–	<i>buvimas svečiuose</i>

JEI NEBŪTŲ KALBOS — TAI NEBŪTŲ LIETUVOS

Prirašykite priešingos reikšmės žodžius.

1. tuščiai - pilnai
2. tyliai - _____
3. šlapiai - _____
4. šviesiai - _____
5. siauriai - _____
6. plonai - _____
7. pigiai - _____
8. bjauriai - _____
9. kietai - _____
10. ilgai - _____
11. gerai - _____
12. aukštai - _____
13. baltai - _____
14. skersai - _____
15. šiurkščiai - _____
16. saldžiai - _____
17. lengvai - _____

Išspręskite kryžiažodį.

Kas mokosi.

Mokytojai dovana.

Kas moko ir auklėja vaikus.

Mokėjimo įvertinimas.

Susiūti popieriaus lapai su tekstu.

Juodai nudažyta plokštė kreida rašyti.

Baldas, ant kurio rašoma.

* * * * *

Mano lėlytė

Aš turiu lėlytę mažą, –

Ji labai gera.

Jos nereikia barti

Niekada.

Ji pati užmiega,

Kai tik paguldau.

Ir košytę valgo,

Kai tik pasakau.

Rita Račkaitytė

11 m., Klausučiai

AR ŽINAI?

KRAMTOMOJI GUMA

Išrikiavus į vieną eilę visus kramtomosios gumos pakelius, pagaminamus pasaulyje per metus, eilės ilgis dvylika kartų viršytų atstumą tarp Žemės ir Mėnulio. Bet taip buvo ne visada. Senovės graikai kramtydavo panašius į gumą mastikmedžio (augančio daugiausia Graikijoje ir Turkijoje) sakus. Jie buvo maišomi su įvairiais priedais, kad būtų skanesni ir kvapėtų. Amerikiečių kolonistai iš indėnų išmoko kramtyti eglių sakus. Vėliau juos išstūmė saldintas parafinas.

Tokia kaip šiandien kramtomoji guma buvo pradėta gaminti XIX a. septintojo dešimtmečio pabaigoje, atradus „chicle“ – panašias į pieną sultis, tekančias iš sapodilų, tokių Centrinės Amerikos atogrąžų miškų medžių. Iš jų pagaminta guma pasirodė geriausia. Kai gumos paragavo dar daugiau žmonių, teko sukurti dirbtinį „chicle“ pakaitalą, nes rinkti sapodilų sultis yra labai sunku.

„Chicle“ rinkėjai, rizikuodami gyvybe, keliauja pėsti į džiunglių gilumą, lipa į medžius ir jų kamienuose iškerta griovelius iš kurių sultys sunkiasi į drobinius maišelius. Paskui sultys pilamos į didžiulius katilus ir kaitinamos, kol tampa lipnios ir jau galima iš jų daryti 5-10 kg blokelius. Kai masė paruošta, „chicle“ rinkėjai išsitepa rankas ir krūtinę riebalais, kad guma neliptų prie odos, ir sukrauna ją į dideles medines

gerai išsukama, o tada supjaustoma gabaliukais ir supakuojama į mums pažįstamus popierėlius.

Didžiausia kramtomosios gumos gamintoja – firma „Wrigley. Populiariausiai, „Spearmint“ ir „Doublemint“, gumai JAV auginami mėtų laukai užima 137 km².

Paprasta kramtomoji guma ir ta, iš kurios galima pūsti burbulus, mažai skiriasi. Tik „burbulinėje“ yra šiek tiek daugiau augalinio aliejaus ir glicerino, kad būtų tšesnė.

KRAMTOMOSIOS GUMOS GAMYBA FABRIKE

Maišiklis — Slėgtuvas — Pjaustyklė — Pakavimo automatas

* * * * *

MANO KATINĖLIS

Aš turiu kačiuką juodą,
Jis miegoti man neduoda.
Čiumpa ranką ir ausytę
Ir išlindusią kojytę.
Atsikėlus jį baru
Ir sugėdint mėginu.
Bet jisai manęs neklauso
Ir pakraipo savo ausį.

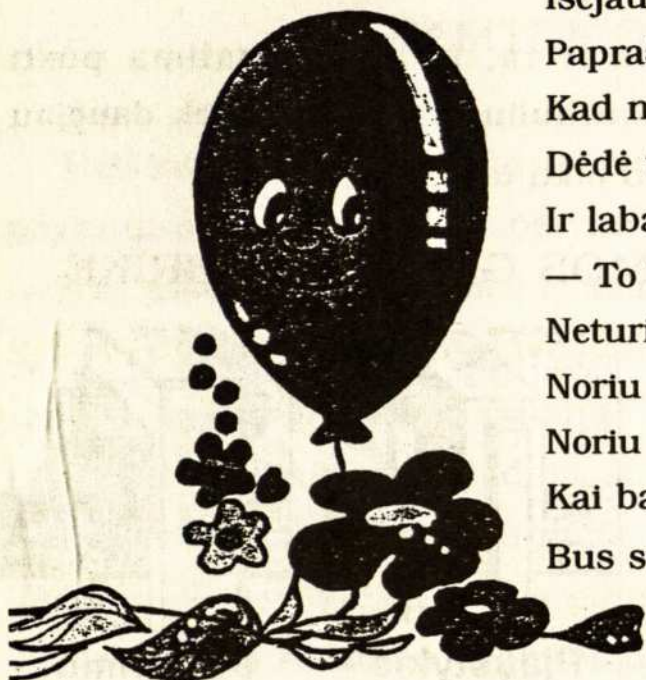
Urtė Tumėnaitė, Utena

Agnė Šakalytė pieš., Vilnius

Balionas

Nijolė Zdanienė

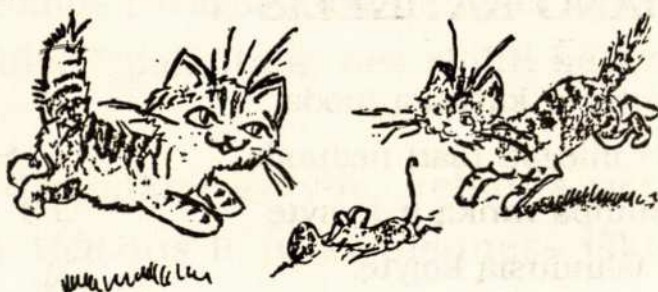

Vieną šiltą gražią dieną
Išėjau į savo kiemą.
Paprašiau aš dėdę Joną,
Kad nupirktų man balioną.
Dėdė tik primerkė akį
Ir labai piktai pasakė:
— To betrūko, to betrūko!
Neturiu aš šiandien ūpo.
Noriu aš vis tiek baliono!
Noriu žalio ar raudono...
Kai balionas tas praplyš –
Bus smagu girdėti pš-š-š!...

DU KAČIUKAI

Du kačiukai, du murziukai
Kamuoliuką svaidė!
Du kačiukai smaližiukai
Grietinėlę laižė.

Du kačiukai tinginukai
Vieną pelę vaikė.
Du kačiukai smarkiai pykos
Tol, kol susitaikė.

Daiva Rinkevičiutė

Garliava, 2-oji vid. m-klā, V a. klasė

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

Laimė iš miško

Lietuvių liaudies pasaka

Vienas žmogus nuvažiavo į mišką malkų. Padirbėjęs atsisėdo ant kelmo ir valgo duoną su sūriu. Jam bevalgant, priėjo koks vyras.

— Sotink, Dieve! – pasveikino jis.

— Dėkui ir prašom, – atsakė žmogus.

Vyras ir atsisėdo prie jo. Žmogus pasidalijo su juo duoną ir sūrį. Kai užkandą suvalgė, vyras tarė: — Matau, esi geras žmogus. Už tai prašyk iš manęs kokių trijų daiktų, gausi.

Žmogus pagalvojo ir sako:

— Aš turiu negerą kaimynę. Ji man vis pikta daro. Norėčiau, kad ji taptų geresnė.

— Gerai, – atsakė vyras. — Kaimynė bus geresnė. O ko daugiau nori?

— Aš turiu turtingą brolių. Jau septyni metai, kai pas mane nebeužaina. Norėčiau, kad jis nors kartą mano slenksčius peržengtų.

— Gerai, – atsakė vyras. — Brolis bus geresnis ir pas tave lankysis. Ko daugiau nori?

— Aš turiu ant aukšto skrynią. Kadaisė laikiau joje rugius. Bet dabar ji tuščia. Norėčiau, kad skrynioje vis būtų rugių.

— Gerai, – atsakė tas. — Kai parvažiuosi, rasi skrynią pilną rugių.

Žmogus padėkojo ir parvažiavo su malkomis. Pasitiko jį pati ir

džiaugsmingai sako:

— Kad tu žinotum, šiandien buvau susitikusi su mūsų kaimyne. Tokia buvo meili maloni, kaip nebe ta. Kažin kodėl jau tokia gera? Ir brolis buvo užėjęs. Norėjo su tavimi pašnekėti. Kažin kas jam pasidarė? Per tiek metų pirmą kartą koją į mūsų namus įkėlė.

— Užlipk ant aukšto, pažiūrėk, kas yra skrynioje, – tarė žmogus pačiai.

— Jau seniai nieko skrynioje nėra, ko ten žiūrėti. – atsakė pati.

— Užlipk ir pažiūrėk, kad sakau, – subarė vyras.

Pati užlipo ir akis išpūtė – skrynja buvo pilna rugių.

Dabar vyras viską papasakojo pačiai.

Netrukus jiedu malūne susimalė rugių duonai, kelis sykus pardavė malūnininkui, nusipirko mėsos, cukraus. O skrynioje rugių nemažėjo – vis pilna ir pilna.

Kaimynė taip pat buvo gera. Brolis irgi užeidavo, pašnekėdavo. Netrukus jis jau žinojo ir kaip jo vargšas brolis pralobo. Parėjęs namo, pačiai irgi pasakė. Toji ir savo vyrą išvarė vieną dieną į mišką.

— Važiuok ir tu, – sako ji. – Gal ir tau pasirodys laimė.

Ir brolis išvažiavo. Padirbėjęs atsisėdo ant kelmo ir valgo duoną su sūriu. Prieina prie jo koks žmogus.

— Sotink. Dieve! – pasveikino.

— Dėkui ir prašom, – atsakė brolis.

Vyras ir atsisėdo šalia. Brolis davė jam duonos ir sūrio. Po užkandos tas vyras tarė:

— Už tai, kad man davei valgyti, prašyk iš manęs kokių nori trijų daiktų, gausi.

— Norėčiau pirma su savo pačia pasitarti, – atsakė žmogus.

— Gali, – sutiko vyras. – Bet ligi vakaro viską pasakyk.

Parvažiavo brolis namo ir pasipasakojo pačiai. Pati ir sako:

— Kad mūsų baltajai baužei išaugtų gražūs ragai.

Tuo laiku įbėgo į gryčią
piemenė ir šaukia:

— Mūsų baužei išaugo
ragai! Tokie gražūs du ragai!
Nuėjo abudu pažiūrėti.

— Kažin ar stiprūs ragai,
taip greitai išaugę, – tarė
šeimininkė ir kaukšt kaukšt
sudavė klumpe per ragus.

Abudu ragai pliumpt ir
nukrito.

— Ir ką dabar padarei?!
– ėmė bartis vyras. — Vos
spėjo užaugti ragai, o tu
juos numušei. Kad tau
dabar tie ragai ant kaktos
priaugtų!

Tik vyras tai pasakė,
ragai skykt skykt prie
šeimininkės kaktos ir priaugo. Moteris ėmė rėkti. Subėgo visas
sodžius – nematyti dyvų! Vyras nežinojo, ką daryti su raguota pačia,
ir tarė nusimineš:

— Tai kad nukristų tie ragai!

Ir abudu ragai nukrito nuo pačios kaktos. Taip ir pasibaigė gobšo
brolio visi trys norai.

dail. Edita Žumbakytė

JUOKŲ MAIŠELIS

Šešiametis sūnus stebi, kaip tėvas dažo lango rėmus. Motina sako jam:

- Užaugsi, galėsi tėvui padėti.
- O ar jis iki to laiko neužbaigs?

...

- Alio? Čia trečios „B“ auklėtoja? Mano sūnus šiandien negali ateiti į mokyklą.
- O kas kalba?
- Tai mano tėvas, – atsako Jonukas.

...

- Mūsų šuo skaito!
- Iš kur tu žinai? – klausia.
- Jis atsitupia ant laikraščio ir žiūri į raides.

...

Susinervavęs keleivis taksi vairuotojui:

- Nevažiuok taip greitai apie kampus, tai mane labai gąsdina.

Vairuotojas:

- Daryk, kaip aš darau. Užsimerk.

...

Močiutė dainuoja vaikučiui lopšinę. Po kiek laiko šis sako:

- Močiute, ar tu negalėtum padainuoti lauke, aš jau noriu miego.

...

Suskamba telefonas. Vyriškis pakelia ragelį ir girdi berniuko balsą:

- Alio! Čia numeris 444444?
- Dėdule, būkit geras, iškvieskit prašau greitąją pagalbą, nes mano pirštukas skylutėj įstrigo.

Mergaitė su močiute stovi sankryžoje ir stebi šviesoforą. Staiga mergaitė sušunka:

— Močiut, dabar jau galim eiti! Raudona lempa jau perdegė.

• • •

— Ne, berniuk, mes negalime tavęs priimti į muzikos mokyklą. Tu neturi klausos.

— Kuo čia dėta klausą? Jūs gi mokinsite mane groti, o ne klausytis...

• • •

— Tėtis mane šiandien net du kartus mušė, – skundžiasi vaikas senelei.

— Už ką gi?

— Iš pradžių – kai parodžiau jam pažymių knygelę. O paskui – kai pamatė, kad tai jo paties sena pažymių knygelė.

• • •

— Mamyte, jau grįžta tėvelis. Ką mes jam pirmiau parodysim: mano pažymių knygelę ar tavo naująją suknelę?

• • •

— Dabartiniai modernūs lakūnai gali viską padaryti, ką paukščiai gali.

— Norėčiau juos pamatyti tupint ant telefono vielos, galva pakišta po lėktuvo sparnu.

• • •

Mažasis Tomukas džiaugiasi:

— Tai apgavau geležinkelininkus: nusipirkau bilieta, o važiauvau į kaimą dviračiu.

• • •

Penkiametį Jonuką pirmą kartą veda pas dantų gydytoją.

— Nebijok, – ramina jį mama, – dantų gydytojas tau nieko nedarys.

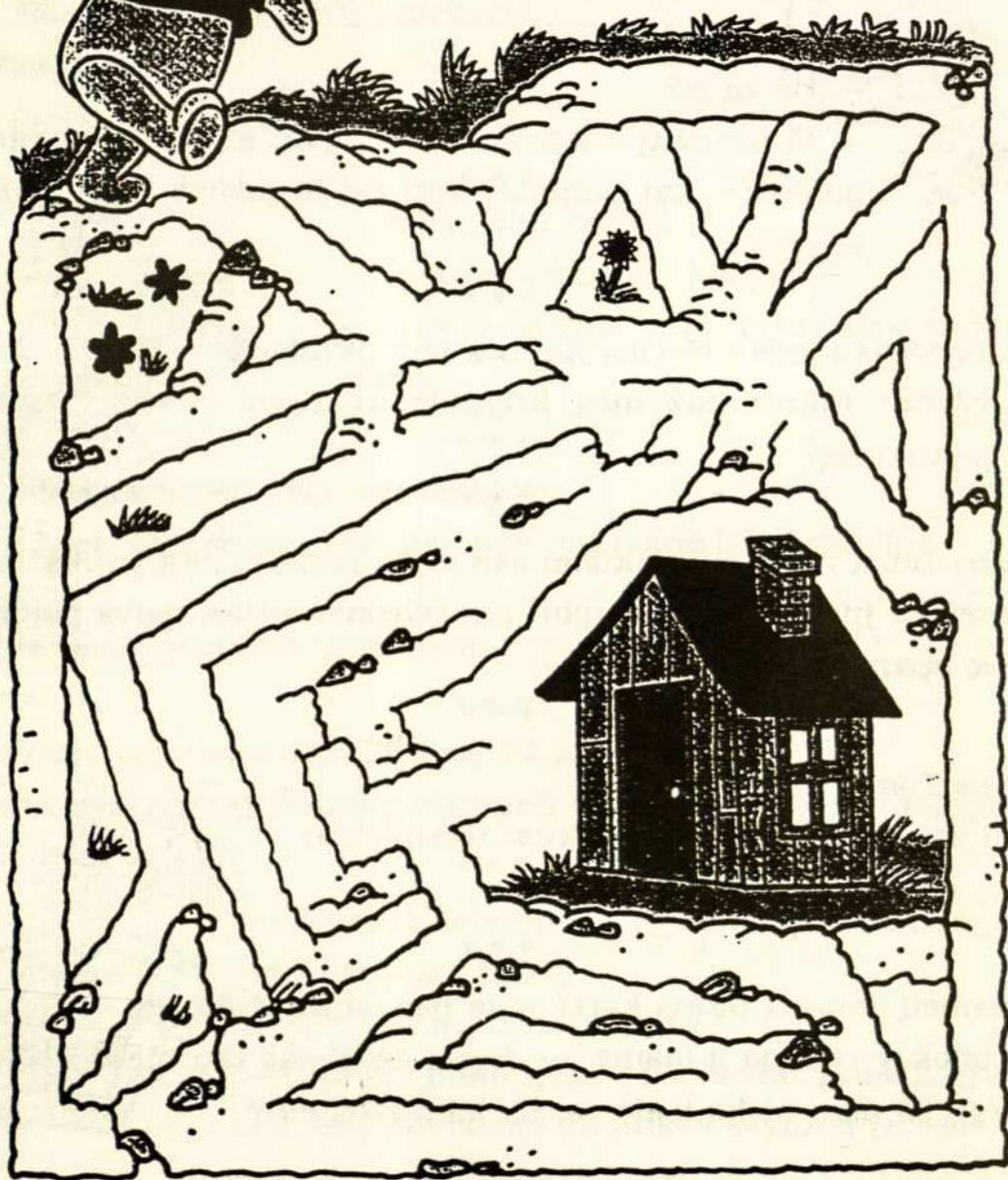
— Jeigu jis man nieko nedarys, tai kam tada eiti?

GALVOSŪKIAI

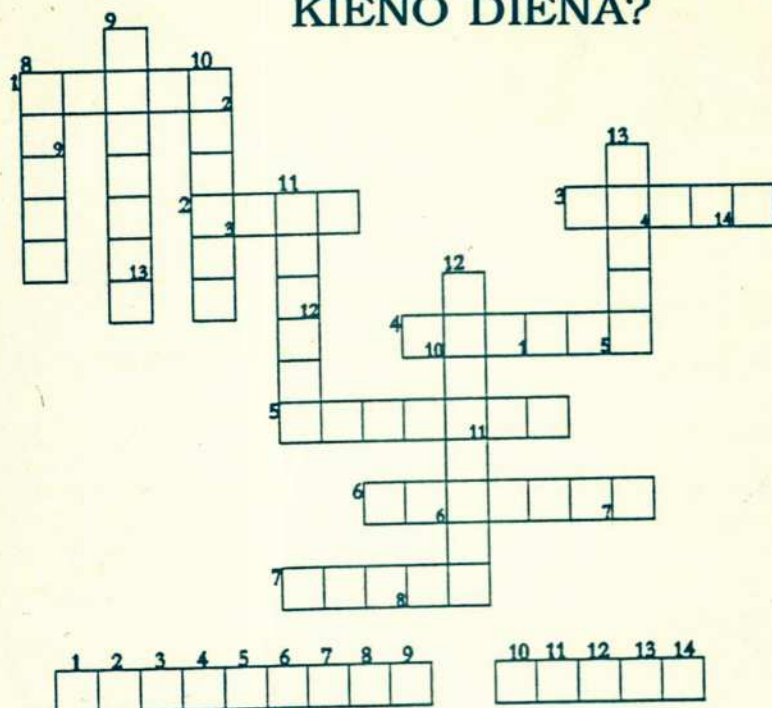
NAMAI NAMUČIAI

Jeigu nori, kad Mikė Pūkuotukas
tikrai pareitų į savo namelį, padėk
jam rasti kelią.

KIENO DIENA?

HORIZONTALIAI:

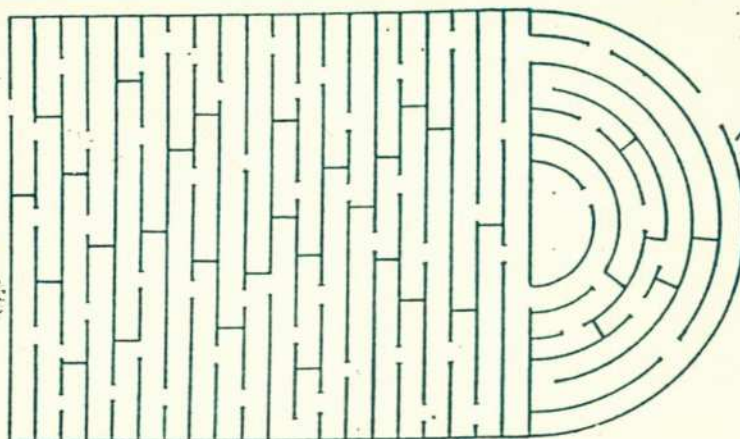
1. Metų laikas
2. Žaislas
3. Žiemą ant upės
4. Ją dovanojam
5. Septynios dienos
6. Didžiausias paukštis
7. Augalas mėlynais žiedais

VERTIKALIAI:

8. Vienas iš daugelio sakinyje
9. Lentai valyti
10. Bičių namas
11. Krinta iš dangaus
12. Mažiausias paukštis
13. Miega visą žiemą

Sudarė Dalia Sendaitė

PAŽAISKIME KARTU!

Padėk Tukui pasiimti dovanėlę.

Nuplėšė Andrius Gruzdaitis

Į MOKYKLĖLĘ

Laimutis B. Švalkus

Į mokyklėlę skuba Jonukas,
į mokyklėlę bėga Kazytė.
O medžių lapai po kojų sukas,
ir vėjai drasko rudens gėlytę.

Vėl vasarėlė laukais nuėjo,
ir sodų vaisiai ant žemės puola.
Kas to nežino, kas negirdėjo,
kad reikia grįžti į mokslo suolą.

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Vitui Sirgedai už 5 dol. auką
Arvidui Jarašiui už 5 dol. auką
Danguolei Varnienei už 10 dol. auką
A. K. Sušinskams už 5 dol. auką
Kristinai Volertienei už 10 dol. auką
Lietuvių Tautiniams namams už 1,000 dol. auką
PLB vicepirm. Švietimo reikalams, Mildai Lenkauskienei, už „Eglutės“
prenumeratas R. Grigaliūno fondo konkursinių rašinių laimėtojams
Bernadeta Rimkuvieniui už 10 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410